Fonda Leeová

NEFRITOVÁ VÁLKA

Strhující příběh krve, cti, rodiny a magie.
NPR

Host

Jade War
Copyright © 2019 by Fonda Lee
This edition published by arrangement
with Orbit, New York, New York, USA
All rights reserved
Cover picture from open sources
Maps by Tim Paul Illustration
Translation © Filip Drlík, 2024
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2083-1 (PDF)
ISBN 978-80-275-2084-8 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2085-5 (MobiPocket)

Tato kniha je literární dílo. Jména, postavy, místa a události v ní obsažené jsou výtvorem autorčiny představivosti nebo jsou užité fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

Věnováno vyznavačům bojových umění,
se kterými cvičím a od nichž se učím.

S
Z
V
J
LYCIUS
(kontinent)
AMARICKÝ OCEÁN
Stepenland
Lybon
Ygutan
ORIUS (kontinent)
Tun
Kekon
ORIGASKÝ
ZÁLIV
Šotar
Oortoko
GASPIUS
(kontinent)
Uwiwské
ostrovy

Espenská republika
Windton
Adamont Capita
SPENIUS (kontinent)
Port Massy
WHITTINGŮV ZÁLIV
ULLYRICKÝ OCEÁN
AMARICKÝ OCEÁN
ALUSIUS (kontinent)
Markukuo
Mezinárodní datová hranice

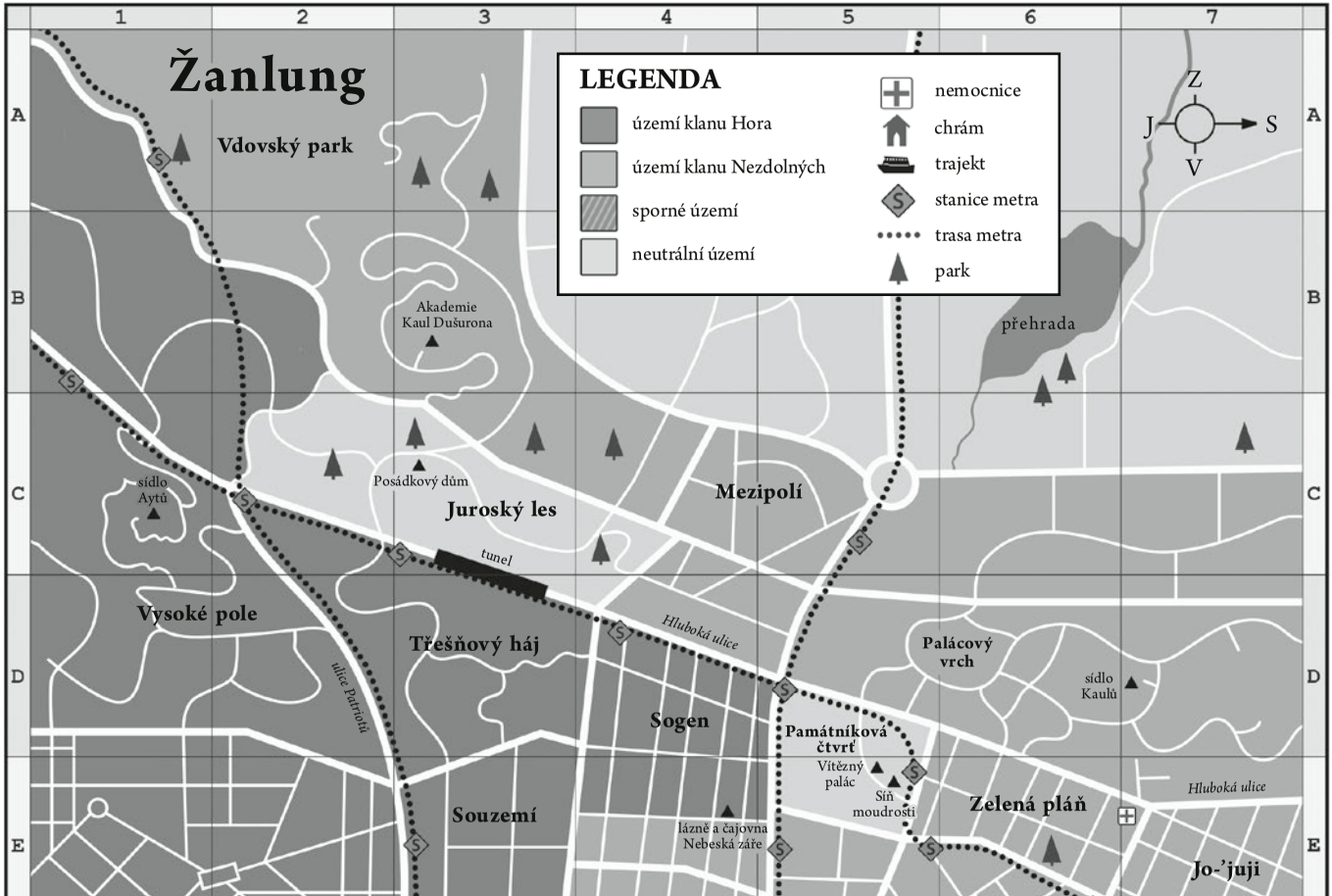
Žanlung
LEGENDA
území klanu Hora
území klanu Nezdolných
sporné území
neutrální území
nemocnice
chrám
trajekt
stanice metra
trasa metra
park
Z
J
S
V
Vdovský park
Akademie Kaul Dušurona
přehrada
sídlo Aytů
Posádkový dům
Juroský les
Mezipolí
tunel
Vysoké pole
Třešňový háj
Hluboká ulice
ulice Patriotů
Palácový vrch
sídlo Kaulů
Sogen
Památníková čtvrť
Vítězný palác
Síň moudrosti
Hluboká ulice
Souzemí
lázně a čajovna Nebeská záře
Zelená pláň
Jo-'juji

Přestože v době tisku byly podniknuty veškeré snahy o ověření přesnosti této mapy, územní jurisdikce se mohou měnit. Turistům důrazně doporučujeme obrátit se pro aktuální informace na místní úřady.

Woo a Fukasaku: Silniční atlas

Ostrov Kekon
S
Žanlung
Gohej
Žanlungské mezinárodní letiště
Ostrov Goša
Opia
Eumanův ostrov
k Tunu
Knoflíček
Eumanova námořní základna (ozbrojené síly Espenské republiky)
Marenie
ZÁPADOTUNSKÉ MOŘE
Pula
LEGENDA
město
hlavní město
letiště
námořní základna
těžba nefritu
silnice
0 5 10 25 50
AMARICKÝ OCEÁN
k Šotaru a Uwiwským ostrovům
Tošon

klany Zelených kostí

včetně jejich spojenců a nepřátel

Klan Nezdolných

KAUL HILOŠUDON, Pilíř
KAUL ŠAELINSAN, Počasnice
EMERY ANDEN, adoptivní člen rodiny, čerstvý absolvent Akademie Kaul Dušurona
KAUL LANŠINWAN, bývalý Pilíř klanu, starší bratr Hila a Šae; zesnulý

KAUL SENINGTUN, Pochodeň Kekonu, patriarcha rodiny; zesnulý
KAUL DUŠURON, Kaul Senův syn, otec Lana, Hila a Šae; zesnulý
KAUL WAN RIAMASAN, vdova po Kaul Duovi, matka Lana, Hila a Šae

MAIK KEHNUGO, Roh Nezdolných
MAIK TARMINGU, Pilířník Kaul Hila
KAUL MAIK WENRUSIAN, Kaul Hilova manželka, kamenozraká Kekonka

WOON PAPIDONWA, Stín Počasnice, bývalý Pilířník Kaul Lana
HAMI TUMAŠON, Vrchní Zdaronoš
ŽUEN NURENDO, První Pěst Maik Kehna
LOTT ŽINRU, Prst Klanu

JUN DORUPON, bývalý Počasník Kaul Sena a Kaul Lana; zrádce
AUN UREMAJADA, matka Emery Andena; zesnulá
HARU EYNIŠUN, bývalá manželka Kaul Lana
TEJŽE RUNO, bratranec Hila a Šae z druhého kolena
KYANLA, hospodyně v sídle Kaulů

Další Pěsti a Prsty

VUAJ JUDIŽO, Druhá Pěst Maik Kehna
JIN ROLUAN, starší Pěst
VIN SOLUNU, starší Pěst, s mimořádným Vnímáním
HEIKE, DUDO, TON, Prsty klanu, bývalí spolužáci Emery Andena
DOUN, JONU, TJIN, HEŽO, Pilířníkovy Zelené kosti

Význační Lucernici

EITEN, majitel lihovaru Prokletá kráska, bývalá Pěst, zmrzačená Gont Ašem
PAN UNE, majitel restaurace Dvojí štěstěna
PANÍ SUGO, majitelka pánského klubu Božský šeřík
PAN ENKE, realitní developer, předseda společnosti Nemovitosti Enke

Klan Hora

AYT MADAŠI, Pilířka
REE TURAHUO, Počasník
NAU SUENZEN, Roh

AYT JUGONTIN, Oštěp Kekonu, adoptivní otec Mady, Ima a Eoda; zesnulý
AYT IMMINŠO, adoptivní starší syn Ayt Jua; zesnulý
AYT EODOYATU, druhý adoptivní syn Ayt Jua; zesnulý

GONT AŠENTU, bývalý Roh klanu; zesnulý
WAUN BALUŠU, První Pěst Gont Aše a Nau Suena
IWE KALUNDO, Vrchní Zdaronoš
VEN SANDOLAN, předseda přepravní firmy Hvězda Kekonu, Lucerník klanu
VEN HAKUŽON, starší Pěst klanu, syn Ven Sanda
KOBEN ATOŠO, dítě narozené jako Ayt Ato, syn Ayt Eoda
SEKO, Pěst klanu, velitel bílých krys
MUDT ŽINDONON, špicl; zesnulý

Ti Pasuiga

ZAPUNYO, pašerák nefritu, vůdce Ti Pasuigy
IJILO, Zapunyův osobní strážce
SORADIJO, náborář a velitel kamenáčů
BERO, zloděj nefritu
MUDT KALONUN, zloděj nefritu, Mudt Žinův syn

Další osobnosti na Kekonu

JEHO NEBESKOST PRINC JOAN III., současný panovník Kekonu
SON TOMARHO, kancléř Kekonské královské rady, stoupenec Nezdolných
GUIM ENMENO, ministr vnitřních záležitostí, stoupenec Hory
PAN KOWI, člen Královské rady, stoupenec Nezdolných

TAU MAROSUN, profesor zahraničních studií na Žanlungské královské univerzitě

MISTR AIDO, soukromý učitel nefritových disciplín
DURN SOŠUNURO, Pilíř klanu Černý chvost
DOKTOR TRUW, nefritový lékař
VELMISTR LE, vrchní cvičitel na Akademii Kaul Dušurona
TOH KITARU, hlasatel Kekonské národní televize

Zástupci espenské vlády

GREGOR MENDOFF, velvyslanec Espenské republiky na Kekonu
QUIRE CORRIS, ministr vnitra Espenské republiky
PLUKOVNÍK LELAND DEILLER, velitel Eumanovy námořní základny
PODPLUKOVNÍK JAY YANCEY, výkonný důstojník Eumanovy námořní základny

Ve městě Port Massy

Kekoespenci

DAUK LOSUNJIN, „Pilíř" Jiholesti
DAUK SANASAN, manželka a „Počasnice" Dauk Losuna
DAUK KORUŽON, „Kory", syn Losuna a Sany

ROHN TOROGON, „Roh" Jiholesti
PAN A PANÍ HIANOVI, hostitelská rodina Emeryho Andena
ŠUN TODORHO, „Tod", Zelená kost, Koryho kamarád
ETTO SAMIŠUN, „Sammy", Zelená kost, Koryho kamarád
LEDT DERUKUN, „Derek", Koryho kamarád
SANO, vyhazovač v portmassijské síni sváru

Party

BLAISE KROMNER, „Býk", boss party z Jižní strany
WILLUM REAMS, „Hubeňour", hlavní předák party z Jižní strany

MOTH DUKE, předák party z Jižní strany
CARSON SUNTER, kabátník party z Jižní strany

JOREN GASSON, „Joník“, boss party z Pekařské ulice

RICKART SLATTER, „Ricky Břitva“, boss Wormingwoodské party; ve vězení
ANGA SLATTEROVÁ, zástupkyně bosse Wormingwoodské party, manželka Rickarta Slattera

1

Čekající nebesa

Vykrást hrob Zelené kosti bylo naprosté šílenství, čin, jaký mohl zvažovat jen člověk bez špetky obav o vlastní život. Ale právě pro takového jedince představovala dnešní noc mimořádnou příležitost. Chladné suché dny na sklonku zimy stále odmítaly předat vládu neutuchajícím jarním dešťům a úplněk nad špičkami stromů ve Vdovském parku zastíraly nízko letící mraky. Ulice Žanlungu byly nezvykle tiché. Obyvatelé z úcty vynechali své obvyklé činnosti, zůstali doma a vyvěšovali do oken obřadní lampiony vyprovázející duše na jejich cestě na počest zesnulého Kaul Seningtuna — národního válečného hrdiny, patriarchy klanu Nezdolných, Pochodně Kekonu. Bero a Mudt si pro jistotu nevzali žádné svítilny, ale jejich příchodu na hřbitov by si ani tak nikdo nepovšiml.

Hrobník Nuno se s nimi sešel pět minut před zavírací dobou. „Na," štěkl a vrazil Berovi do rukou černý pytel na odpadky. „A hejbněte kostrou. Noční hlídači přijedou zhruba za půl hodiny." Kromě nich tří okolo nikdo nebyl, ale Nuno i přesto šeptal. Zapadlýma očima ve vrásčité tváři těkal mezi stíny živých plotů a náhrobků. Zloději na Kekonu obecně představovali největší spodinu, a vykradači hrobů byli dokonce ještě pod nimi. Kulka do zátylku a žádost

o zaplacení nákladů odeslaná jejich příbuzným — takový trest mohli ráno ze zákona čekat, pokud by je někdo dopadl.

Bero si od Nuna vzal igelitový pytel. Dřepl si u kamenné zdi a vytáhl z něj dvě modrá trička a kšiltovky s vyšitým logem Hřbitova čekání na Nebeský návrat. On i Mudt si je rychle oblékli. Nuno je spěšně zavedl po zakroucené cestě do kopce k jednomu z největších a nejimpozantnějších pomníků na hřbitově. Na zemi před masivní zelenou mramorovou stélou zel nově vykopaný hrob. Kaul Seningtun v něm zítra spočine vedle svého vnuka Kaul Lanšinwana, bývalého Pilíře Nezdolných, zavražděného a pohřbeného před šestnácti měsíci. *Šestnáct měsíců!* Otravná věčnost pro Bera, který celou dobu spřádal plány a čekal na svůj nefrit.

Nuno vykopal hrob sám už odpoledne; vedle hrobu byl stále zaparkovaný traktor s rypadlem. Bero se postavil k okraji úhledné obdélníkové díry v zemi. Vánek rozvlnil trávu kolem jeho nohou a rozvířil pach mokré zeminy. Berovi přeběhl po zádech záchvěv vzrušení. Přesně tohle celou dobu potřeboval: aby někdo odvedl většinu práce za něj. Když se s Mudtem vkradli na hřbitov s rýči poprvé, narazili na skupinku opilých mladíků a vzájemně se vylekali. Podruhé přišla průtrž mračen, a sotva kopli do zmáčené země, málem je přistihla ochranka. Bero potom usoudil, že na to musejí jít chytřeji. Že musejí vymyslet lepší plán a počkat na vhodnou chvíli.

K Berovu údivu si Mudt dřepl a seskočil do prázdného hrobu jako první. Chlapec zvedl hlavu, otřel si ruce a oči mu nadšeně zářily. Bero si stáhl brašnu z ramene a vyndal z ní potřebné nástroje. Podal je Mudtovi a pak se k němu připojil; jeho podrážky dusavě dosedly na čerstvě odhalenou hlínu. Mladíci chvíli hleděli jeden na druhého v úžasu nad vlastní spikleneckou troufalostí. Společně potom zaútočili rýči na stěnu hrobu a prokopávali se jako krtci k vedlejší rakvi.

Nuno držel hlídku u stroje, žvýkal arekový ořech a předstíral, že si dává pauzu od kopání hrobu. Bagr používal jen zřídka. Většina Kekonců se po smrti totiž zpopelňovala a pohřbívala do kolumbárií nebo do malých ručně kopaných hrobů. Kvůli šetření prostoru dokonce i tak zámožné rodiny jako Kaulovi, kteří si mohli platit hroby plné velikosti, ukládali své zesnulé v rakvích jen necelého půl metru od sebe, a tak Berův rýč záhy narazil na tvrdý povrch. Potlačil vítězoslavný výkřik a začal kopat horečněji. Hlína odletovala do všech stran; pokrývala jeho zpocené ruce, a když si chtěl odpočinout a otřel si čelo, ulpěla v blátivých čárách na jeho obličeji. Bero necítil žádné vyčerpání, pouze nadšení a téměř nesnesitelnou nedočkavost. Jistě to bylo tím, že jeho právem zasloužený nefrit byl už tak blízko a volal ho z útrob rakve muže, kterého zabil.

„Kaul Lan bejval Pilíř Nezdolnejch," řekl Mudt tiše, ale se znatelnou dychtivostí. Byla to jeho první slova od chvíle, kdy sem dorazili. Mudtovi bylo teprve patnáct let, byl o tři roky mladší než Bero a také vychrtlejší. Práce ho viditelně namáhala a jeho úzký obličej se i ve tmě leskl potem. „Ten musel mít víc nefritu než všichni, ne? Určitě víc než bratři Maikové." Mudtovy oči se rozzářily pomstychtivostí. Měl vlastní důvody, proč chtěl získat nefrit.

„To si piš, keku," odpověděl Bero, aniž ustal v práci.

V Mudtově šepotu zazněla úzkost. „Jak si můžem bejt jistý, že tady ten nefrit vůbec je?" Až na případy, kdy si nefrit uzmul vítězný válečník po souboji, se nefrit Zelené kosti předával rodině. Válečníci se často pohřbívali s určitým tradičním množstvím zeleně, ale v Kaulově rakvi stejně tak mohlo být jen pár kamínků nebo také vůbec nic. Vzhledem k obrovské kulturní a náboženské nepřijatelnosti okrádání zesnulých a s ním spojenému trestu smrti se kvůli riziku a zbytečnému úsilí vykrádání hrobů téměř nikdy nevyplácelo, a to ani zločincům zachváceným prudkou nefritovou horečkou.

Bero Mudtovi neodpověděl. Nemohl mu nabídnout žádnou záruku kromě určitého pocitu, kterému vždycky naslouchal. A právě tento pocit právě měl — jako by se na něj usmál osud. Vrtošivá štěstěna cloumala lidmi do všech stran, ale Bero měl dojem, že jemu věnuje zvláštní pozornost, že se na jejích vlnách nese výš než ostatní. Jistě, od chvíle, kdy vyšel na svět z lůna matky, která nedlouho nato zemřela, zažil spoustu smůly, ale nakonec byl přece jen pořád naživu, přičemž ostatní lidi kolem něj stejné štěstí nepotkalo. A teď byl blízko nefritu.

Bok rakve už byl vidět. Původně lesklé třešňové dřevo pod černou zeminou zmatnělo a zhnědlo. Mladíci odložili lopaty, uvázali si přes nos a ústa šátky a nasadili si tlusté pracovní rukavice. Bero se chopil akumulátorové ocasky. „Drž světlo," řekl hlasem zastřeným šátkem. Mudt rozsvítil tenkou baterku a namířil na bok rakve. Když Bero nastartoval pilu, její pronikavé drnčení ho polekalo tak, že málem nadskočil a upustil si nástroj na nohy. Paprsek světla z Mudtovy svítilny se rozkomíhal a pak se opět ustálil. Bero s bušícím srdcem zajel pilou do Kaul Lanovy rakve a začal řezat.

Když se mu podařilo vyříznout větší čtverec, vypnul pilu a odložil ji. S Mudtovou pomocí vyříznutý panel vyjmuli. Do vzduchu se vznesl prach a kousky polystyrenu. K nohám jim do hlíny spadl nějaký předmět. Bero se vrhl na kolena a zuby nehty se ovládal, aby se nechopil toho, co se ve světle baterky třpytilo jako vykopaný poklad: sytě zelené nefritové korálky, všechny dokonale opracované, navlečené na stříbrném řetízku a oddělené od sebe krátkými černými rozpěrkami. Šperk a zbraň mocného vůdce Zelených kostí a také součást jeho identity. Nedocenitelný předmět, který se nedal získat nijak jinak než prolitím krve.

Mudt se probral jako první. Popadl Bera za rameno a řekl: „Bylo to zašitý v polstrování. Může tam toho být víc." Prohledali

další místa pod čalouněním a téměř hned našli dva kožené nátepníky vykládané drahokamy. Kaul kromě toho nosil za života ještě opasek s velkým množstvím nefritu; mohl být v rakvi ukrytý také.

Než se ale mohli pustit do dalších průzkumů, nad hrobem se objevil Nuno a jeho vráscitý obličej pocukával nervozitou. „Musíte vypadnout. Poslal jsem hlídače zkontrolovat rozbitej zámek na zadní bráně, ale vrátí se sem. Musíme uklidit tenhle bordel."

„Hoď nám tu tašku," zavolal Bero.

Nuno poslechl. Bero a Mudt vrátili vyříznutý čtverec na místo a spěšně ho zakryli mokrou hlínou. Bera neskutečně trápila představa, že v rakvi zanechají další cenné nefrity, ale bylo nejlepší utéct hned s tím, co už mají. Z přehnané chamtivosti se v minulosti už několikrát bolestivě poučil. Bero opatrně zabalil cennou kořist do několika vrstev pytloviny, aniž se kamenů dotkl holou kůží. Balíček potom strčil do tašky společně s nástroji. Otřel si umazané ruce o kalhoty, hodil si sportovní tašku na rameno a natáhl ruku, aby mu Nuno pomohl vylézt z hrobu. Hrobník ustoupil a znechuceně zkroutil špinavé rty. „Já se ke kradenýmu nefritu nepřiblížím." Nuna se jim podařilo uplatit jen díky tomu, že se nedávno zadlužil. Dali mu takovou hromadu peněz, že Bero u každé prodané ampule lesku pochyboval, jestli se jim podnik vůbec vyplatí.

Bero Mudta vyzval, aby mu z propletených rukou udělal schodek, ze kterého se vyšvihl ven z jámy. Zase se bezpečně postavil na nohy a zadíval se na chlapce stojícího v hlíně s nataženýma rukama. Na okamžik ucítil pokušení nechat Mudta napospas osudu. Když se konečně dostal ke svému nefritu, proč by se o něj dělil s tímhle klukem? Ale Mudt by ho mohl prozradit, kdyby ho dostali. Navíc měl kuráž a doposud mu byl užitečný, to Bero musel uznat.

Dřepl si a pomohl Mudtovi ven. Nuno nastartoval bagr a přitlačil odkopanou hlínu zpátky na místo. Když skončil, hrob vypadal

téměř jako předtím. Bystrému pozorovateli by jistě neunikly stopy v hlíně a jedna nepravidelná, neupěchovaná stěna, ale vykradači se spoléhali na to, že hrob nikdo zkoumat nebude. Bero a Mudt si sundali šátky a otírali si jimi pot a hlínu z obličeje, zatímco je Nuno svižně vedl z kopce dolů. Už byla úplná tma a nikdo si jich nevšímal, ale i kdyby přece ano, vypadali by jen jako trojice dělníků, kterým skončila směna.

Když dospěli k bráně, Nuno řekl: „Vraťte mi ty trička a čepice, rychle." Mladíci ze sebe strhali ušpiněné oblečení a nacpali je do pytle na odpadky. „Dostali jste, pro co jste přišli, ne? Pro věčný zatracení svejch duší." Nuno si odplivl. „A teď navalte druhou půlku peněz."

Bero přikývl, dřepl si ke sportovní tašce a rozepnul boční kapsu. Mudt v té chvíli vší silou udeřil Nuna do zátylku kamenem a pak ho shodil na zem. Bero vstal s kompaktní pistolí v ruce a dvakrát vystřelil. První kulkou zasáhl Nuna do čela a druhou do tváře.

Oba chlapci tři čtyři nekonečné vteřiny otupěle hleděli, zatímco kolem nich doznívaly ostré zvuky střelby. Nunova mrtvola ležela na zádech a její oči zůstaly strnulé v polekaném výrazu. Rány po kulkách byly překvapivě malé a krev už se začínala vstřebávat do hlíny pod tělem.

Nejprve Bero usoudil, že se jejich plán vydařil nad očekávání výborně a že udělal dobře, když se Mudta nezbavil. Potom si pomyslel, jaké mají štěstí, že Nuno není žádný obr, protože by ho mohli jen stěží přesunout. Než mrtvolu odvlekli do mělké prohlubně pod nedalekým křovím, oba chlapci už byli zadýchaní a zpocení vyčerpáním a strachem. Bero Nunovi rychle prohledal bundu a vylovil z ní peněženku. „Seber mu i hodinky," zasyčel na Mudta. „Ať to vypadá jako loupežný přepadení." Vzali si z hrobníkovy kapsy i svazek klíčů, potom na jeho tělo narychlo nakopali větve a listí a běželi k bráně. Zatímco Bero nadával a zápolil se zámkem, Mudt se shrbený opíral

o kolena, popadal dech a pod umaštěnými vlasy těkal vytřeštěnýma očima. „Kurva. Kurva.“ *Kurva, kurva, kurva.*

Zámek nakonec přestal vzdorovat. Zavřeli za sebou těžkou kovovou bránu, Bero pevně sevřel tašku a pak se rozběhli ztmavlým Vdovským parkem směrem ke světlům metropole pod nimi, zatímco někde na hřbitově za jejich zády projížděly světelné kužely baterek.

2

Vyprovázení Pochodně

Kaul Hilošudon stál v čele obrovského shromáždění truchlících, kteří přišli vzdát hold jeho dědečkovi. Dnes ho bedlivě pozorovala spousta lidí, kteří by si povšimli, kdyby působil nervózně nebo rozčileně, a tak pevně upíral pohled na rakev zahalenou v drahé bílé látce a svědomitě odříkával společně s kajícníky modlitby. Přesto však nedokázal věnovat obřadu pozornost, nemohl nijak utlumit své Vnímání v přítomnosti tolika nepřátel.

Jeho dědeček prožil dlouhý a významný život. Kaul Sen bojoval za osvobození své země a později prostřednictvím politiky, obchodu a mocného klanu, který vybudoval, natrvalo zformoval celý národ Kekonu. Ve zralém věku osmdesáti tří let pak zemřel tiše uprostřed noci, zatímco seděl jako obvykle ve svém křesle u okna rodinného sídla. Nepochybně to bylo znamení přízně bohů. Kvůli postupující demenci a slábnoucí nefritové toleranci se z něj na sklonku života stal krutý, nesnesitelný stařec, zahořklý lítostí a ztrátami. Nedovedl se smířit s tím, že vedení klanu přešlo do rukou nejmladšího vnuka, ale to řadoví občané vůbec nemuseli vědět. V Chrámové čtvrti se držela dva dny a dvě noci hromadná veřejná vigilie a Hilovi připadalo, že na pohřeb se dostavila snad půlka

města. Ta druhá mezitím událost pravděpodobně sledovala v televizi. Smrtí Pochodně Kekonu končila jedna celá éra, odešla zásadní generace, která Kekon osvobodila od cizích okupantů a vrátila ostrovu prosperitu. Na tak významný obřad se dostavili všichni veřejně známí činitelé — včetně Ayt Madaši.

Pilířka klanu Hora stála na konci davu v dlouhém bílém saku a bílé šále, v obklopení svých vlastních lidí. Hilo na ni téměř nedohlédl, ale to ani nepotřeboval. Její charakteristicky hutnou nefritovou auru zachycoval Vnímáním. Návštěvou místa, kde byl Hilův starší bratr Lan uložený k věčnému odpočinku, by Hila za běžných okolností rozlítila, nebýt jeho odhodlání nepolevit. Neměl v úmyslu dopřát soupeřce takovou radost.

Den předtím vydala Ayt veřejné prohlášení, ve kterém vychvalovala Kaul Sena jako národního hrdinu a milovaného spolubojovníka jejího zesnulého otce Ayt Jugontina — kéž je bohové poznají. Vyjádřila lítost nad nedávným svárem mezi klany těchto významných mužů; a také naději, že překonají nešťastné neshody, aby se jejich země mohla opět vydat vpřed v duchu neochvějné jednoty, kterou kdysi vyznávala Společnost jedné hory.

„Kecy," řekl Hilo. Neuvěřil ani na vteřinu, že by Ayt Mada zanechala svých snah o jeho zabití a zničení jeho rodiny i klanu Nezdolných a převzetí ničím neomezené moci nad zdrojem nefritu v zemi. Krvavé účty nebylo možné vyrovnat tiskovými zprávami.

„Je to chytrý mediální tah," řekla mu Šae. „Připomněla lidem vztah dědy s jejím otcem a přihlásila se tak k odkazu všech Zelených kostí."

Kromě toho krátkého zhodnocení toho jeho sestra za posledních dvaasedmdesát hodin mnoho nenamluvila. Dokonce ani mimo oficiální tiché dvoudenní vigilie. Hilo se díval, jak stojí

vedle něj, vzpřímená, bílý zádušní pudr jí sotva zakrýval tmavé kruhy pod oteklýma očima. Její jinak ostrá nefritová aura otupěla. Šae dědečka zbožňovala a odjakživa se těšila z jeho náklonnosti. Po jeho smrti hořce plakala.

Hilo obrátil pozornost zpátky k davu. Mezi přítomnými byli i ostatní přední představitelé klanu Hora: vedle Ayt Mady stál drobný muž s napomádovanými vlasy — Ree Turahuo, Počasník klanu — a vedle něj muž s hrubými rysy a krátkým šedobílým plnovousem, ladícím se stejně prošedivělými vlasy. Hilo o Nau Suenzenovi, nástupci Gont Ašentua na pozici Roha Hory, nevěděl mnoho, ale ze zvěstí a od špionů zjistil, že Nau má pověst vychytralého partyzána, který pro Ayt Jua řídil sabotáže a atentáty během šotariánské okupace. Když skončila válka mnoha národů, bylo mu teprve dvacet tři let. Ať to bylo jeho chladně nevýraznou nefritovou aurou, nebo nenápadným vzhledem, nejevil se ani z poloviny tak mocný a ohromující jako jeho předchůdce. Hilo však tušil, že to je záměrný klam, který by mu měl dělat starosti.

Deitističtí kajícníci v bílých zádušních róbách — celkem jich byly dva tucty, jelikož se jednalo o významný pohřeb — uzavřeli dlouhý obřad několika přednesenými „kéž ho bohové poznají" následovanými stejnou odezvou shromážděných. Hilo zavřel oči a zostřil své unavené Vnímání uprostřed duševního hluku tisíců dýchajících těl a bušících srdcí. Někde ve skrytu za hloučkem příslušníků klanu Hora se nacházela povědomá oblačná nefritová aura muže, kterého kdysi nazýval strýčkem. Bývalého Počasníka Nezdolných, zrádce rodiny Kaulů. Jun Dorupon přišel a truchlil.

„Netrap se tím. Dneska ho nedostaneme," řekla Šae tiše. Možná postřehla, jak soustředěně se tváří, možná Vnímala jeho rozpoložení, ale Hila to stejně překvapilo. Nenapadlo ho, že by

mohla zachytit Doruovu přítomnost, že tomu vůbec věnovala pozornost.

Měla samozřejmě pravdu. V přítomnosti kajícníků a v den pohřbu jejich vlastního dědečka se nesměli uchýlit k násilí, ale především museli uvažovat realisticky — kolem bylo příliš mnoho válečníků Hory, stovky Pěstí a Prstů seřazených kolem bojovníků Nezdolných. Když Hilo rozšířil své Vnímání, aury všech přítomných Zelených kostí vyslaly mohutné bzučení nefritové energie připomínající neúnavný šum hovoru na rušné ulici. Klany se přišly ukázat v plné síle, ale dnes společně vzdávali hold stejnému muži.

Obrovský dav se začal vytrácet. Hilo se psychicky připravil na zdlouhavou a nevyhnutelnou povinnost přijímání kondolencí od nejvlivnějších stoupenců klanu — Lucerníků, politiků, významných rodin Zelených kostí. Poblíž vchodu na hřbitov došlo na začátku k nějakému rozruchu, a Maik Kehn proto poslal jednu ze svých Pěstí prošetřit, co se děje. Teď se zjevil po Hilově boku a tiše řekl: „Na hřbitově včera v noci našli mrtvolu."

Hilo se ušklíbl. „Jenom jednu? To se ty ostatní zvedly a odešly?"

Roh se uchechtl — což byl asi největší projev pobavení, jaký se u něj kdy Hilovi podařilo vyvolat. Jeho široká ramena se pobaveně zvedla. „Poblíž brány našli hrobníka s prostřelenou hlavou. Prej to bylo kvůli dluhům. Nezdá se, že to bylo nějak důležitý, ale víš, jak některý lidi hned vyvádějí a lamentujou nad každou muškou v šálku hodži."

Hilo přikývl. Pohřeb Pochodně nesměly poskvrnit žádné negativní zprávy. „Promluv si se správcem hřbitova a ututlej to." Zdráhavě se zadíval na dlouhou řadu lidí, kteří mu chtěli kondolovat. Ayt ani Dorua už Vnímáním nikde v okolí nezachytil. „Řekni Tarovi, ať mi dá hodinu. Pak pojedu domů a je mi jedno, kolik řiťolezců tady zůstane."

Do sídla Kaulů dorazil Hilo o dvě a půl hodiny později. Na dlouhé příjezdové cestě i na kruhovém objezdu parkovala auta. Po veřejném pohřbu totiž následovala soukromá hostina určená pouze pro členy rodiny a nejvýše postavené Zelené kosti Nezdolných. Přes polostažené okénko se k Hilovi nesla hudba a vůně grilovaného masa z nádvoří. Když se člověk dožil osmdesátky, byl to očividně důvod k oslavě; bylo to považováno za úspěch na cestě za božskými ctnostmi a znamení přízně bohů, záruku přijetí do nebe v zaslíbený den Návratu. Hilovi to připadalo jako víra, která dávala větší smysl v časech války a nekvalitní lékařské péče, nicméně po skončení oficiálního uctění památky Kaul Sena se bílé drapérie stáhly a následné neformální setkání mělo mírně slavnostnější atmosféru. Do jeho konce zbývalo ještě dost času.

Maik Tar zajel s Duchesse Prizou přímo před hlavní budovu. Hilův Pilířník zaparkoval a otočil se přes rameno. „Hilo-žene, ty lidi, se kterejma ses měl dneska vidět, jsou pořád tady. Mám je pustit dovnitř za tebou, nebo je mám poslat pryč?“

„Kde je moje sestra?“ zeptal se Hilo. „Už se vrátila?“

„Čeká na tebe v domě.“

Hilo rezignovaně típl cigaretu do popelníku. „Tak je pošli dovnitř.“

Tar věnoval svému šéfovi soucitný pohled. „Dám ti bokem talíř jídla. Chceš něco konkrétního?“

„Trochu uzenýho vepřovýho.“ Hilo vystoupil z auta, zašel do domu a neradostně vstoupil do pracovny. Dříve to bývala Lanova oblíbená místnost, proto se v ní Hilo necítil úplně pohodlně. Nakonec se odhodlal provést pár změn — nechal odstranit část

knihovny, nainstalovat televizi a větší minibar, nastěhovat pohodlnější křesla —, ale kdykoli se v oficiální audienční místnosti objevil, vždycky se rozpomenul, že Pilířem klanu původně neměl být on.

Běžně se se svými lidmi scházel raději v kuchyni nebo na verandě, tam však momentálně nemohl mít soukromí, a tak musel uznat, že pracovna působí dostatečně formálním dojmem na to, aby se v ní setkal se sponzory a zastánci klanu — s lidmi, které jeho mládí a pověst mohla vést k pochybám, lidmi, před nimiž musel zdůrazňovat moc a odkaz svojí rodiny.

Šae už byla uvnitř a seděla v jednom z kožených křesel. Pudr už měla smytý, byla čerstvě nalíčená a převlečená do tmavé sukně a béžové blůzy, ale oči měla přesto zapadlé a unavené a ve tváři jako by se jí zračila výčitka. *Tos dědu vážně neměl ani trochu rád?*

„Nemusíš tady zůstávat," řekl jí Hilo. „Zvládnu to sám."

Šae odpověděla: „Co když tě některý z Lucerníků požádá, abys na Královskou radu zatlačil kvůli tomu připravovanému zákonu o omezení palivových příplatků?"

Hilo se na ni zamračil. „O to mě nikdo nepožádá."

„Máš pravdu," řekla. „Žádný zákon o omezení palivových příplatků se nechystá. To jsem si teď vymyslela." Zesláble se pousmála a její popíchnutí postrádalo obvyklou říznost. „Zůstanu."

Hilo se zamračil, ale z ohleduplnosti k jejímu zármutku už nic nedodal. O obchodních a politických záležitostech klanu opravdu nevěděl tolik jako ona, ale když mu to tak uštěpačně a výslovně dávala najevo, připomínala mu dědečka, po kterém tu jedovatost pravděpodobně zdědila.

Hilo si sotva sundal kravatu a rozepnul košili, když Tar zaklepal na dveře a vpustil dovnitř muže doprovázeného ženou s dítětem v náručí. Hilo se rozzářil, jen co je zahlédl, a šel muže obejmout. „Eitene, kamaráde," řekl. „Tvoje dcera teda vyrostla! Fakt má teprv devět měsíců? Vždyť ta by přeprala dvouletýho!"

Eiten Pilíři objetí nemohl oplatit ani si v uctivém gestu přiložit sepjaté ruce k čelu, ale při Hilových slovech mu oči rozzářily hrdostí a mírně se uklonil. Měl na sobě bílou elegantní košili s krátkými rukávy zakrývajícími pahýly po chybějících pažích a měkké černé sandály. „Je to poděs, Hilo-žene. Celý hodiny pláče a nenechá se ani chvilku odložit." Mrzutě zavrtěl hlavou, ale vůbec nezněl nešťastně.

„Samozřejmě je předurčená k tomu, aby byla stejně zelená jako její táta," řekl Hilo. Eitenova manželka přikývla a usmála se. Stará pověra, že z neposedných dětí vyrostou lepší válečníci, se dřív vztahovala jenom na chlapce, ale v současnosti dvacet procent studentů na Akademii Kaul Dušurona tvořily dívky; ženy se také stávaly Pěstmi a v čele jednoho klanu stála Pilířka — neutišitelné děvčátko tak představovalo důvod k hrdosti, ne k obavám. „Jen aby nebyla tak zelená, že se nikdy neprovdá," řekla Eitenova manželka. Hilo si povšiml, že se přitom krátce zadívala na Šae.

„Možná že až vyroste, lidi už takhle nebudou uvažovat," pousmála se Šae.

„Počasnice má pravdu, a hlavně je ještě moc brzo na to, abyste se tím trápili," řekl Hilo, položil Eitenovi ruku na rameno a vedl rodinu ke křeslům. Za Eitenem poskakovala hnědá opička. Když se posadil, vyskočila na područku, ostražitě se usadila vedle něj a škrábala se na hrudi. Hilo vyndal z miniledničky pár lahví limonády a umístil je na konferenční stolek. Opička na Eitenův pokyn vyskočila na stůl, odšroubovala víčko, zasunula do lahve brčko a přinesla ji svému pánovi. Eiten si zul sandál a sevřel hrdlo lahve mezi prsty na noze. Z kotníku, který si opřel o protější koleno, mu visel nefritový náramek.

Hilo se posadil naproti své bývalé Pěsti. Jeho hlas zvážněl. „Jak všechno zvládáš? Může pro tebe klan něco udělat?"

„Už jste toho pro nás udělali hodně. Život je těžký, ale co jsme si pořídili Zoza, se to dost zlepšilo; otevírá dveře, zapíná mi košili, a dokonce mi i utírá zadek," uchechtl se Eiten. Jeden z Prstů klanu se před nějakou dobou Hilovi svěřil s užitečnou informací o šotariánské organizaci, která cvičí opice na pomoc postiženým lidem (v jejich zemi bylo mnoho válečných veteránů), takže Hilo hned požádal jistého Lucerníka, ať vše zařídí.

Eiten se předklonil a napil se brčkem limonády. Když se zase narovnal, zadíval se Pilíři do očí. „Když mě Gont Aš připravil o ruce, slíbils mi, že ho zabiješ a vezmeš si jeho nefrit. A tos taky udělal. Řekls mi, abych ještě rok žil, abych viděl odplatu klanu a narození svojí dcery, a pokud si i po roce budu přát zemřít, sám mi moje přání vyplníš." Jeho hlas zdrsněl, ale stále zněl neochvějně. „Rok uplynul a teď sedím před tebou, Hilo-žene. Kdybych tě požádal, abys bez vyptávání vyplnil svůj slib, udělal bys to?"

Eitenova žena si k sobě těsněji přivinula jejich spící dítě, sklopila hlavu a kousla se do rtů. Její manžel se na ni ani na dítě nepodíval; dál sledoval Hila, který v jeho nefritové auře cítil zvláštní štiplavou naléhavost. „Ano," řekl Hilo. „Jak jsem slíbil."

Eiten přikývl. Jeho aura se uvolnila a zklidnila; pohlédl na svou dřímající dceru a v jeho obličeji se rozhostil láskyplný výraz. „Měls pravdu, Hilo-žene. Mám teď pro co žít a už si nepřeju umřít." Hilo Eitena chápal. Bylo pro něj důležité vědět, že dohoda platí, o svém osudu rozhoduje on sám a na slovo Pilíře se vždy může spolehnout. Eiten se opět zadíval na Hila. „Nechci ale zbytek života strávit zahálkou a nicněděláním. Býval jsem Pěstí první šarže v klanu Nezdolných. Nejsem ti sice už nijak užitečný, ale pokud mě vyslyšíš, rád bych tě požádal o laskavost."

„Cokoli budeš chtít," řekl Hilo. „S radostí ti to dopřeju, pokud budu moct."

„Můj tchán dělá hodži. Má jen malý lihovar, ale jeho pálenka patří k nejlepším v zemi a dodává ji do luxusních obchodů a restaurací. Rád by podnik rozšířil na novém místě, ale už stárne a potřebuje společníka. Pro klan je to možná maličkost, ale rád bych požádal kancelář Počasnice o poskytnutí záštity, abych mohl převzít rodinný podnik své ženy. Moje tělo možná není úplné, ale moje mysl celistvá je a rozvíjení firmy by mi mohlo přinést uspokojení, kdybych se mohl stát Lucerníkem klanu."

Hilo se obrátil k mužově manželce s úsměvem. „Co si o tom myslíte vy, paní Eiten? Má váš manžel předpoklady pro to, aby se stal prvotřídním výrobcem hodži?"

„Oba pomáháme otci v lihovaru už spoustu let a Eiten vždycky doufal, že bychom podnik jednou mohli převzít," odpověděla Eitenova manželka tiše, ale sebevědomě. „Ale můj manžel byl Pěst, oddaný vám i klanu, a to pro něj bylo na prvním místě. Jsem vděčná, že vůbec žije. Jenom díky vám, Kaul-žene. A srdce mi říká, že se nám nabízí druhá šance. Bude v tom dobrý, a až naše dcera vyroste, bude nám také pomáhat."

„Říkals, že potřebuješ nový místo," řekl Hilo, opět otočený k Eitenovi. „Celé spodní patro Dvou dvojek se rekonstruuje a rozšiřuje. Mohli bysme tam udělat místo na lihovar. A je tam taky obrovskej sklep. Stačilo by to? Dodával bys hodži do všech kasin na ulici Chuďasů."

Eiten překvapeně vytřeštil oči. „Hilo-žene, to je mnohem víc, než bychom mohli čekat…"

„Potřebuju v tý části Podpaží někoho, komu můžu věřit," pokračoval Hilo. „Vždycky hrozí, že si Hora zkusí vzít, co jsme jim loni sebrali. Roh zajišťuje, aby oblast byla za každou cenu chráněná, ale cítil bych se líp, kdybych i vevnitř měl důvěryhodnou Zelenou kost, která bude mít oči i uši všude. Mohl bys vyrábět svoje jedinečný hodži a přitom dál sloužit klanu, Eiten-žene?"

Eiten ztěžka polkl a přikývl. „Klan je mojí krví a Pilíř je jeho pánem. Děkuju ti, Hilo-žene. Vždycky budu patřit k tvým válečníkům, ať mě požádáš o cokoli."

Hilo se usmál a vstal; ostatní následovali jeho příklad. Náhlý pohyb probudil spící dítě, které se začalo hned sápat po matčině prsu a rozplakalo se tak nahlas a pronikavě, až sebou Hilo nejprve trhl a potom rozesmál. „Tak už jděte, vidím, že musíte nakrmit tu malou démonku. Podrobnosti doladíme později."

„Shromážděte otcovy finanční záznamy za posledních pět let a pošlete je kanceláři Počasnice spolu s podrobnostmi žádosti o záštitu," řekla Šae. „Pak všechno půjde rychleji."

Eiten a jeho žena opět vyjádřili svůj vděk. Hnědá opička dopila zbytek broskvové limonády z pánovy lahve, a když rodina odcházela, pelášila za jeho patami.

Hilovi se po Eitenově návštěvě výrazně zlepšila nálada. Měl radost, protože viděl, že se mu daří tak dobře, jak doufal. O to větší díky pocitu, že mohl vyplnit jeho žádost. Další dvě schůzky byly přímočaré. Menší klan Černý chvost vyslal svého zástupce, aby předal kondolenci v podobě peněz a kytice a také vyjádřil jejich neochvějné a nepřetržité přátelství. („Pravděpodobně teď míří za Ayt Madou, aby jí řekl totéž," ucedila Šae po tom, co muž odešel.) Jako další vstoupil obchodní společník jejich dědečka, který chtěl začít psát biografii Pochodně Kekonu, a přišel požádat Pilíře a klan o svolení. Hilo se díval na hodinky a těšilo ho, jak rychle se posouvají, když do místnosti vešla paní Tejže.

Okamžitě cítil, že ho čeká nepříjemná konverzace. Jemné vzedmutí Šaeiny aury za jeho zády mu prozradilo, že to vnímá taky. „Teto Tejže," řekl Hilo a políbil ženu na seschlou tvář, „už dlouho jsme se neviděli." *Ne dost dlouho, ani zdaleka*, pomyslel si, a byl rád, že žena nenosí nefrit a nemůže Vnímat jeho skutečné pocity.

„Teto," řekla Šae a rovněž předstírala vřelé přivítání. Paní Tejže bylo šedesát let a za muže měla bratrance jejich otce. Kaul Sen měl pouze jednu starší sestru, která se dožila dospělosti; provdala se za muže jménem Tejže Žan a měla s ním čtyři děti. Tejžeovi byli s Kauly spříznění a početně je převyšovali; tato samotná skutečnost z nich měla učinit jednu z nejmocnějších rodin na Kekonu, ale žádný Tejže nikdy nedosáhl ničeho významného ani v klanu nezastával žádnou rozhodující pozici. Zelenými kostmi se stala jen hrstka z nich. Co si Hilo pamatoval, dva se vypracovali na mladší Pěsti. Zbytek Tejžeových tvořili méně významní Lucerníci a nefrituprostí civilisté. Někteří byli vzdělaní a měli slušné zaměstnání, jiní ne, nicméně téměř všichni se dostali dál, než kdyby nebyli spojení s Kaulovými.

„Bohové mají oblíbence," prohodil kdysi Hilův dědeček u večeře. „Jedné straně naší rodiny ubrali, aby přidali druhé. Proto musíš být na svoje bratrance a sestřenice hodnej. Kdyby Tejžeové měli lepší mozek nebo hustší krev, kdoví kde bysme skončili."

Paní Tejže byla baculatá žena s krátkými hustými vlasy a upjatým výrazem, který jako by naznačoval, že se snaží polknout něco nepříjemného. Sípavým hlasem promluvila: „Kaul-žene, Kaul-žen, ať vám bohové projevují svou přízeň. Jste moje jediná naděje." Potom se posadila do křesla a otřela si oči zmuchlaným kapesníčkem.

„Co se děje, tetičko?" zeptal se Hilo.

„Jde o mého nezdárného syna Runa," řekla paní Tejže. „Dostal se do potíží na Uwiwských ostrovech. Jen bohové vědí, co na tom hříšném místě pohledával, ale kvůli nějakému strašnému omylu byl zatčen a uvržen do vězení."

Hilo potlačil povzdechnutí a nasadil uklidňující výraz. „Teto Tejže, to se vůbec nedivím, že jsi tak rozrušená, ale jestli je to omyl, jak říkáš, určitě to můžeme vyřešit a vyjednat Runovo propuštění. Jak vysoká je kauce?"

„Tedy…“ řekla žena rozpačitě, „kauce už je zaplacená a Runa propustili před dvěma týdny.“ Hilo se zatvářil nechápavě a jeho teta spěšně pokračovala: „My jsme ji nezaplatili. Naše rodina sháněla peníze, ale mezitím jsme se dozvěděli, že kauci zaplatil nějaký bohatý cizinec.“

„Kdo je ten cizinec?“ zeptal se Hilo.

„Jmenuje se Zapunyo,“ řekla paní Tejže. „Prý je to zlý člověk, pašerák. Pašerák *nefritu*.“ Tvářila se, jako by si chtěla odplivnout, a snad by to i udělala, kdyby nebyla v pracovně Kaulů s drahými koberci. „Ten muž si mého syna drží jako ‚hosta‘ a nechce ho propustit. Zkoušeli jsme vyjednávat, nabízeli jsme jim peníze, ale tenhle Zapunyo prý s nikým jiným než s Pilířem klanu mluvit nebude.“

Teta Tejže vstala z křesla, poklekla před Hilem a chytila ho za ruce. „Prosím, Kaul-žene, musíš Runa přivést zpátky. Dostal se do problémů, na scestí, ale má dobré srdce. Můj manžel za tebou odmítá přijít — proklínám jeho tvrdohlavost! Říká: ‚Pokud Kauly požádáme, aby nám pomohli s našimi záležitostmi, budou námi už vždycky opovrhovat‘, ale mně je to jedno. Vím, že máš veliké srdce a jsi laskavý jako tvůj dědeček — kéž ho bohové poznají.“

Hilo sebou při tom srovnání cukl, ale poplácal ženu po ruce. Byť se na Šae nepodíval, během rozhovoru cítil její čím dál rozrušenější a pichlavější auru. Dlouze se zahleděl do prostého obličeje paní Tejže a pak se rozhodl. „Neboj se, tetičko. Udělám všechno, co bude v mých silách, aby se Runo dostal na svobodu a vrátil se ti. Co by byl klan Nezdolnejch bez rodiny Tejžeových? Sám se vydám na Uwiwský ostrovy a promluvím si se Zapunyem.“

Paní Tejže zavzlykala a několikrát se překotně dotkla sepjatýma rukama čela. Hilo ji zvedl na nohy, vyprovodil ji ven a přitom ji hladil po shrbených zádech. Zavřel dveře a otočil se ke své sestře, která se za celou dobu nepohnula. Šae očividně radost neměla. „Neměl jsi jí dávat takovou naději.“

Hilo se usadil naproti ní a rozvalil se s nataženýma nohama. „Co jsem měl dělat? Poslat ji pryč s tím, že si ten uwiwskej šmejd může bez následků jejího syna nechat? Je to přece jenom člen rodiny, Zelená kost."

Šae na něj nevraživě zamžourala. „Snad nechceš riskovat vlastní život kvůli Tejže Runovi." Na akademii byl Runo o tři ročníky výš než Hilo a Šae. Uměl hezky zpívat, hrát štafetbal, střídat přítelkyně jako ponožky, a tím to haslo. Absolvoval s jediným nefritem, druhý si vysloužil během dvou let v roli Prstu. Potom se rozhodl vycestovat za štěstím a poznávat svět. Podle klanových zvěstí Tejže jako nájemná Zelená kost pracoval jako strážce těžebních a ropných projektů ve válkou zmítaných částech světa a také nějakou dobu strávil coby osobní strážce nějakého oligarchy v Markukuu. Hilo ho neviděl celé roky a ani ho vidět netoužil. Opovrhoval každým, kdo nefritové schopnosti využíval k osobnímu obohacení a nevracel nic klanu, kterému vděčil za svou zeleň.

„Runo je mi úplně ukradenej," řekl Hilo, „ale sama víš, že tady vůbec nejde o něj. Válka klanů pašerákům nefritu hodně prospěla a ten mrchožrout Zapunyo se za posledních pár let napapal a začal být oprsklej. Vzhledem k těm zprávám ze Šotaru má o důvod víc si myslet, že černej trh je na vzestupu." Mezi šotariánskou vládou a proygutskými separatisty v nejvýchodnější provincii Oortoko vypukly boje. Bylo pravděpodobné, že se zapojí přední světové mocnosti a ozbrojený konflikt eskalují — což znamenalo větší poptávku po nefritu jak od legitimních, tak od nelegitimních vojenských sil po celém světě.

„Hilo," prohlásila Šae důrazně, „Zapunyo si vynucuje schůzku podle vlastních podmínek, ve svojí zemi, kde má na své výplatní pásce zkorumpovanou vládu i policii. Pokud tam pojedeš, ohrozíš sám sebe. Nestojí to za to, určitě ne za toho neschopného blbce Tejže Runa."

„Je to neschopnej blbec, ale patří do rodiny," řekl Hilo a přitom vstal a protáhl se. V rameni mu zaškubal sval, a tak si ho s úšklebkem promnul. Navenek viditelné stopy po děsivých ranách, které utrpěl rukama Gont Aše a jeho mužů před rokem, už dávno vybledly, ale jeho tělo mu souboj stále nechtěně tu a tam připomínalo. „Jak to vypadá, když Uwiwan drží jako rukojmí kekonskou Zelenou kost, navíc jednoho z našich pokrevních příbuznejch? Zapunyo ví, že si to nenecháme líbit. Tímhle si chce získat moji pozornost."

„Pošli tam Kehna nebo Tara, ať se o něj postarají."

Hilo zavrtěl hlavou. Úkolem Počasnice bylo radit Pilíři prozíravým a logickým zvažováním nákladů a výnosů, Šae tedy pouze dělala svou práci, když navrhovala postupovat opatrně. Nikdy však nepůsobila ve vojenské větvi klanu, takže některé věci nemohla docenit. Hilo si nevybudoval svou pověst tím, že by se držel zpátky a svěřoval řešení důležitých záležitostí jiným. A také nehodlal polevit, zvlášť když v roli válečného Pilíře ze své reputace Roha těžil. „Se Zapunyem si musím promluvit sám," prohlásil neoblomně Hilo. „Mezi přáteli je nedorozumění v pořádku. Mezi nepřáteli není."

Zdálo se, že Šae se chystá něco namítnout, ale v té chvíli na dveře zaklepal Tar, pootevřel je, strčil dovnitř hlavu a řekl: „Už se stmívá a akce na nádvoří končí. Co myslíš, Hilo-žene? Chceš si pořád promluvit s Andenem?"

Hilo se viditelně změnil. Sevřel rty a ztuhla mu ramena, jako by se na ně sneslo neviditelné břímě. „Promluvím si s ním," odpověděl tiše. Podíval se na Šae. „O samotě."

Tar odešel. Šae vstala z křesla. „To já jsem tě přesvědčila, aby sis s Andenem promluvil. Celé měsíce jsi mě odmítal vyslechnout, nedokázals vyslovit jeho jméno a teď mě posíláš pryč z místnosti." Zpražila bratra rozhořčeným, podezíravým pohledem. „Chceš ho

přinutit nebo přemluvit, aby se vrátil do klanu a začal zase nosit nefrit. Znám tě, Hilo."

„Chci si s ním promluvit o samotě, Šae." Hilův hlas zněl o poznání důrazněji. „To, co se ten den stalo, je jen mezi námi. Měli bysme dostat příležitost si o tom pořádně promluvit."

Počasnice se na něj dlouze zadívala a její aura se přitom ježila. Pak kolem něj prošla ke dveřím, beze slova odešla a zanechala Pilíře samotného v pracovně jejich bratra.